

[Arbejds- og boligministeren.]

man fundet det rigtigt at fastholde forhandlingslinjen længst muligt og ønsker derfor at undgå straks at lægge konflikten op på det politiske plan. Man har derfor valgt den løsning, at beføjelsen tillægges forligsinstitutionen som kollegium.

Det har dernæst været overvejet, hvem der skulle føre forligsforhandlingerne i den i § 4 omhandlede 14 dages periode. Den tanke har været fremført, at forhandlingerne burde føres af alle tre forligsmænd i forening. Ved en sådan løsning kunne der imidlertid opstå fare for, at forhandlingsparterne ville betragte den samlede forligsinstitution som et helt nyt forum, hvilket ville kunne medføre mindre forhandlingsvilje under de forudgående forligsforhandlinger. Man foreslår derfor den løsning, at den samme forligsmand, der har ført de indledende forhandlinger, fortsætter forhandlingerne også i den omhandlede udsættelsesperiode.

Den ekstraordinære udsættelsesadgang i henhold til den foreslåede nye formulering af § 4 har man — lige så lidt som den mere ordinære udsættelsesadgang i henhold til den nye formulering af § 3, stk. 3 — ikke tænkt sig skulle kunne bruges flere gange i den samme konfliktsituation; dette har fundet udtryk i lovforslaget.

Ved hjælp af de således foreslåede udsættelsesordninger vil varslede arbejdsstandsninger inden for samfundsvigtige områder i alt kunne udsættes i 4 uger; hertil kommer de 2 × 2 dage, der skal hengå efter udsættelsernes udløb, inden arbejdsstandsning iværksættes, eller i alt 32 dage. Ses dette i sammenhæng med de mindst 14 dages varsel, der kræves i henhold til septemberforliget, inden arbejdsstandsning iværksættes, skulle der være tilstrækkelig tid til, at forhandlingsmulighederne af forligsinstitutionen kan udnyttes til bunds i en rolig atmosfære.

Regeringen finder, at det forslag, kommissionens flertal således har kunnet samles om, fremtræder som et væsentligt bidrag til forebyggelse af åbne arbejdskonflikter på særlig samfundsvigtige områder. Om begrundelsen for den nærmere udformning af disse forslag henvises til bemærkningerne til lovforslaget.

Lovforslaget indeholder endelig nogle få ændringer, der i det væsentligste tager sigte

på at tilpasse og tydeliggøre lovtæksten. Dette gælder således bl. a. den foreslåede præcisering af, at enhver afstemning om mæglingforslag i alle tilfælde skal foregå hemmeligt og skriftligt, og forslaget om, hvorledes ja- og nejstemmerne skal beregnes i tilfælde, hvor en kompetent foresamling skal supplere et urafstemningsresultat op.

Som det vil fremgå af ovenstående, anser man det for at være af stor betydning, at forligsinstitutionen under den allerede igangværende overenskomstsituation med udtrykkelig lovhjemmel kan optræde i overensstemmelse med de forudsætninger, som ligger bag hovedorganisationernes nye forhandlingsregler, hvorefter forligsmanden allerede den 21. december 1957 kan indtræde i hovedorganisationernes forhandlinger, og hvorefter det kan blive aktuelt, at mæglingmændene træder til som forhandlingsledere allerede under forhandlingerne i underorganisationerne.

Regeringen finder det derfor meget ønskeligt, om de foreslåede ændringer kunne blive gennemført og vedtaget af folketinget inden årets udgang.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale lovforslaget til det høje tings hurtige og villige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om indfødsrets meddelelse m. v.

(Første behandling findes i tidenden sp. 284, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 87).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Udvalgets ordfører (Axel Ivan Pedersen): Indfødsretsudvalget har gennem en række møder haft samråd med indenrigsministeren og under disse samråd behandlet en række